
Mimočítanková četba

časová jednotka: 45 minut

metody, techniky, strategie: čtení s předvídáním, volné psaní - dokončení příběhu, řízená diskuse

PŘEDMĚT: ČESKÝ JAZYK A LITERATURA

ŠKOLA: ZŠ BOSKOVICE, OKRES BLANSKO

TŘÍDA: VI. B

UČITEL: MGR. GABRIELA STAŇKOVÁ

Situace

Závěr školního roku - mimočítanková četba (RV, PR, VV)

→ Záměr

Čtení s porozuměním, vytvoření krátkého textu, který bude dokončením příběhu

⌚ **Čas:** 45 minut

✂ Materiál

Eliška Horelová: Štěstí má jméno Jonáš (14. kapitola - Jobovy zvěsti)

Pracovní činnosti

Čtení, odhadování souvislostí, tvoření otázek k textu, přemýšlení, diskuse, argumentace, volné psaní

Evokace

Připomenutí předcházejícího děje a postav společně na tabuli - brainstorming (5 minut)

Uvědomění si významu

Čtení s předvídáním, volné psaní - dokončení příběhu, řízená diskuse

Reflexe

- bude následovat v příští hodině (práce s vlastním textem žáka; jak autorka dokončila příběh)
- společný zápis do čtenářského deníku (osnova)

Jonáš je pořád ještě ve škole. O jeho osudu se rozhodne až na příští schůzce. Měla jsem sto chutí odvést ho domů a počekat, ale Ruda mi domlouvá, abych to nedělala. Že by mě pak mohl někdo obvinít z toho, že jsem ho – ukradla. Přišlo mi to sice k smíchu, ale nakonec jsem poslechla.

„Neboj se, i kdyby ti ho teď nedali, tak se ho brzo navolí, a ještě budou rádi, že si ho vezmeš zpátky,“ utěšoval mě.

Receptala jsem teda na týden služby u Jonáše fra Rudovu radu jsem jimi pověřila především všechny křiklauny, aby poznali, co obrátil lásku k Jonášovi, když se převata na práci a netrpělivě jsem čekala na příští středu.

Jonáš Jonášův osud se rozhodl dřív než ve středu. Přišlo to jako blesk.

Vstávala jsem se z truhelky. Táta seděl u stolu a bavil se o něčem s maminkou. Kolečka jsem Jonášovo jméno.

„Co je s Jonášem?“ zeptala jsem se.

„Pátrá po něm policie,“ oznámil mi táta, jako by se nechtumelilo. „Po něm a po tom, kdo ho ukradl.“

„Strašně jsem se lekla,“ Jonáše někdo ukradl? Vždyť byl ještě odpoledne ve škole.“

„Ukradli se! Urcíš je tam i teď. Tady ho nikdo neukradl, ale v Poříčí.“

Chvilu trvalo, než mi došlo, že tím zlodějem mám být já, já a Ruda.

Nejdřív jsem to vzala jako vtip. Nepodatovaná. A zasmála jsem se.

Jonáš táta se nasmál. Ani maminka.

„Jestli si myslíš, že je to apríl, tak se moc mylíš,“ přehrhl mi táta legraci vepůl úneš po prvím čtechu.

„Odkud to víš?“

„Od jedny pani z Poříčí. Je to sousedka Jonášova páma.“ Zamhla jsem se na protest. „Jonáš má páma v Praze. Vlastně měl. Než ho vyvezl. Pak na něj ztratili všechny páni práva.“

„To je právě to, že nebyl bez páma. A taky nebyl vyvezen z Prahy, jak si myslíš. Byl jedině ukradenej. Jednou hnčkou z Tolary.“

Zarazila jsem se. Jestli Jonáš nebyl dinga, pak byl dinga ten druhěj, co se mi nelíbil.

Táta postřehl, že jsem znejistěla. „Tak jakpak to bylo?“ ukázal na mě.

„Byli tam dva,“ přiznala jsem.

„Proč jste se, proboha, nezeptali?“ zaúpěla maminka, která mě zřejmě už viděla v okovach.

Vzpomněla jsem si na Ruda. Chtl se sezeptat a já mu to zakázala.

Mlčela jsem. Nemala žádná. Vůbec. A na sebe obdivně.

Táta si povzděchl. „S tebou si člověk užije.“

„Řekla tomu pámovi, že Jonáš je lody?“

Táta se na mě podíval. Pak udrolil: „Ne.“

Čekala jsem ano. Už proto, že o Jonáše nestojí. Muhl se ho zbavit. Ale mlčel. Takže mi Jonáš zůstane. Vrtila jsem se tátovi kolem luku. Okamžitě mě setřepal.

„Tu, že jsem to nechtěl, neznamená, že si ho smíš necht, aby bylo jasno.“

Čtala jsem, že kamentu.

Zajel si prstem za límeček u košile jako vědycky, když říkal něco, co ho škrtilo. „Nechtl jsem jenom, aby sem přijeli policajti a vyšetřovali tě jako zlodějku. Nejen kvůli tobě, ale i kvůli sobě a mamince, když jsi naše dcera,“ utěšil se, jako by se rapil něčeho kyselého. „Proto jsem mlčel, a ne že bych chtěl zachránit Jonáše pro Tolary.“

Představila jsem si policajtský auto. Nejdřív před našim domem a pak ve škole. A policajti, jak roveňují volky/mu

malým řediteli, že Jonáš je šlohnutej pes. Potom vidim Delliny. A hlavne slýšim. Čertí se, že jsem je přivedla do ředí. Nelvic křičí samo sebou Jitřin s Ovečkou. Ten se vy-tahuje. Já jsem věděl, že to není s tím prsem v pořádku. Proto jsem ho nechtěl hrát.“

Málo bych vlastně tátovi poděkoval za to, že mě zachránil před ostruhou.

„Ale neoběknuju. Žánžu se jenom na otázky: „A co teda... uděláme?“

„Co bychom dělat? Dovezu tě do Poříčí i s Jonášem a promolu ti to tam vyřídí.“

Takže se mi moc nezda. Vyřídí, já bych to vyřídila andhu. Dovezla bych Jonáše tam, co jsem ho sbalila, tu-tla bych ho a každěj bychom šel po svejch. Domů.

Mám to azit napašně na nose, protože ústí mě každo počevat o služběch. „To nejdě. Vyradit ho na očesí a bezc slova zamzet. Muzal se oprávnit tamní jeho pámovi.“

Omluvil Poříčím, komu všem se musim omluvit. Vyřídí mi moše líbit. Proč se křukám a hučkám, co ho přijel se vlnatitko, se musim taky omluvit.

„Každá legrace něco stojí,“ sděl mi táta jeho muustrouc za druhou.

Mám pravit, že kdykoliv si na tunte legraci vzpomenu, neodčírám se srůchy.

„Nesmímě to moc odkládat, aby sem napřijeli dřív ona.“

Ove jsou policajti.

Negraděj bych jela hned, abych to měla co vyjřítv za sebou.

„Žitřin,“ rodušl táta. „Nezapomeň ho přivést do školy.“

Tu nec tobe moc vznamám. Poříd se s někým hadám mola peru. Všechno se mi motá dolůromady. Policajti, křičí si přijeli per Jonáše a per mne; ředitel, který mi napašl do žákovské knížky puzovníku, že kradu pay; Jitřin

z Ovečkou navrhuje, aby mě vykoučil z Delfinů, protože jsem zlodějka, a navíc jsem propadla do ochléva ukradeného psa; Růžička tvrdí, že se boudu musí využit, a navrhl, aby mě k ní přivázali místo Jonáše. Za třetí máme říct školu tak dlouho, dokud se Jonáš neprocentří v královno prince a nevyzrobováí má.

Kobekla kříd: „Řičkej, Jonášku, řičkej, nebo nechtěš-
něš žít?“

A pak se zničehonic octnu na ulici v Paříži. U zastávky autobusů je spousta lidí. Mají transparenty a plakáty: „At žije Jonáš z Poen!“ A pak začnou zpívat tu písničku pana Suchého o Jonášovi, že jím vespoleh, šeré. Misto bymny.

Jenže pak se dostane ke slovu majitel psa a tvrdí, že jsem mu Jonáše vyměnila. A taky je. Když se na něj podívám, zjistím, že mám na ramenu bulterka. Uprone se na mě divá a vyčítá mi, že mám oš Jensen pro husky psy. Ale to není pravda. Mě se naučička! vč. líbí huska má Ovečka. Ačkoliv Ovečka je o sto procent hezčí než Balak.

Chví před tím vyřítavým pohledem utyjet, ale někde mě popadl za rameno a drží. Přitom mi domlouvá: „Ne tak, probuť se!“

Otevřu oči a okamžitě proklatou se smu do skotčnosti. Na stolku svítí noční lampka a u mě na gauči sedí maminka a snaží se mě uklidnit.

Z druhý strany stojí táta.

„Stužně jsi říčila,“ vysvětluje maminka. „Copak se ti zdálo?“

Než stačnu odpovíčet, klopne táta líčiček na lůžičku. „Zatracenej pes,“ brblá. „Jined zítra ho odvezeš, aby byl pokoj.“

Chce se mi brečet.

Maminka pošle tátu spát a sama zůstane u mne. Jsem hrozně náde, když budu se mrou, nic x toho, co se mi zdálo, se nevrátí.

„Myslí na něco pěkného?“ Okamžitě mi představím Jonáše u nás na dvoře. V moudro. A jsem v tom zase.

Když se tedy Jonáše zase pryč a pustím si před oči rozkvetlou kytici. Jsem na ní všedny nadej kytičky. Srovnám se to posent a pojmenovat. Je jich tolik, že určitě usnu, než je rozpočítám.

Začínám číst nejohýbnějšímu: kopretina, pampeliška, vzdel boty, vzdel epistém, sedčice Purty Marie, smolnáka, bobouček lašný, lomikámen... Jonáš.

A Jonáš vyskočil z kopretin a začal zuřivě šafat. Pak přitl kytkama ke mně a dal mi lůžičku.

Poručím mu, aby si lehl a spal.

A bouem se vracím ke kytkám. Teď se učta rozoznat lásky. Jlek oámy, psárka lašný, bojínok, jgř jbrný... a Jonáš.

Objevil kočku a šeno se za ní. Proti němu jsou dva negativní a chtějí ho zastřelit. Stačnu se rozlépnu.

„Copak?“ zeptá se maminka a zmačká mi ruku. „Nespíš?“ zašeptá, aby nás táta nespysel.

„Zkouším to.“

„Myslíš na něco hezčího?“

„Na kytičky.“ Řeknu a o Jonášovi mlčím.

„Nechceš, abych to zítra vyřídila ve škole sama?“ nabídnou se.

Na okamžik zavážnu. Pak řeknu: „Nece!“ Ale moze přesvědčivě to nechat.

„Kdyby sis to ještě rozmyslela, tak řekni.“

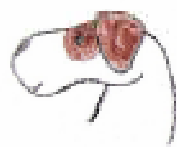
Znovu mi představuju kytky. Maminka to asi dříve líp, protože se ovlivní si pochrupuje. Zato já ne a tu umout. Misto kytek si začnu přehravat smek. Jak říkám Delfinů, že jsem Jonáše ukradla. Za chvíli jsem z toho tak vyprahlá, že se musím dojit napít. Hiv nevyjiju vrtolvod. Voda česí jako Nisárakv vodopád, ale máš spít.

Když se vrátím do postele, začnu si představovat pochrupné obložny pejaky a *vyberte se pygote*. Když už vidím v ruky a někde za níru končetně usnu.

Redkica' šičička

*Karina Polak
6.2*

Redka jela do pučiči Jonáševu majitel šika a vral-
lypa maštrvaněllle tat, nek jel se mhou-
lín, majitel Jonáše se tvářil civo
na čtva ho, ale když nám řekl že si
ho můžeme vechat, tak jsem z
toho byla perplex tatinek mi.
Potom Jonáše dovolil vechat.
Táta když jsem se vyspala tak
Jonáš byl v jeho boty a táta
řikal „Trochu jsem ti ho vyčouřil.“

† Konec upravení †

Z. Šamraková

*Myslím, že si to hůně rozmyslel
auto a nechají si psa
Pak budem myšl psa
a možná si nakonec koupí auto.
Proč se ten majitel jím toho
psa určitě nechá.
A se psom budem mít
šťastně až do smrti.
A šamraková se splní ten jeho
sn myšl auto.*

